

*Algú ha perdut una cosa molt important en un
jardí de casa bona. Qui acrediti ser-ne el
propietari, que es presenti en bona forma i se li
donarà una satisfacció.*

SENYOR RIC *(al públic):*

El quart visitant, pròpiament, no va venir. Una tarda me'l vaig trobar a l'entrada de casa, dins del jardí.

(Mentrestant, ha entrat el Lampista i s'ha assegut a terra, en un racó.)

Què hi feu, vós, aquí?

LAMPISTA:

D'això es tracta, precisament. Estic provant de recordar-ho.

SENYOR RIC:

Qui sou?

LAMPISTA *(amb el carnet d'identitat a les mans, llegeix):*

"Marc Noblesa. Lampista. Carrer del Sol, número tres." Però no recordo on és aquest carrer ni l'ofici de lampista. Sé que sóc aquest tal Marc pel retrat, però no sé res més. Vaig perdut, sabeu?

SENYOR RIC:

I com heu vingut a parar al meu jardí?

LAMPISTA:

No ho sé... Em sembla que he vingut atret per alguna cosa... Però no me'n recordo.

SENYOR RIC:

No és pas per l'anunci?

¹ El conte de Pere Calders al qual es fa referència és *El principi de la saviesa* i es pot trobar al recull de contes del llibre *Cròniques de la veritat oculta*

LAMPISTA *(excitat):*

Sí, és per això. He vingut per això!

SENYOR RIC:

Que heu perdut alguna cosa?

LAMPISTA:

Es veu que sí, però no me'n recordo...

SENYOR RIC:

Apa, apa... Procedim amb mètode: no trobeu a faltar res?

LAMPISTA *(després d'escorcollar-se les butxaques, amb un gest de desànim):*

No ho sé. Només he perdut la memòria...

SENYOR RIC:

Em sap greu, però no és això el que hem trobat. Amb tot, veniu amb mi, i mirarem què s'hi pot fer.

LAMPISTA:

Deixeu-me quedar aquí! L'olor de les pomeres del jardí sembla com si provés de recordar-me alguna cosa... és estrany! Tinc gravada la imatge del jardí, il·luminat per la lluna plena... M'ho suggereix el perfum de les pomeres... Tinc una mica de memòria al nas! Ho veieu? És com si ho veiés des d'aquí dalt.

(Assenyala la finestra.)

Hi hauré de pujar per completar el record. Feu-me esqueneta, si sou tan amable.

(El Senyor Ric l'ajuda a pujar.)

Pugeu, pugeu si us plau!

(El Senyor Ric puja també a la finestra.)

Això no m'és desconegut!

(Assenyala alguna cosa que hi ha sota una planta.)

SENYOR RIC:

Això es una caixa de lampista. No sou lampista, vós?

LAMPISTA:

Segons el carnet, sí... Però mireu: què hi tinc, aquí?

(Es toca el clatell.)

SENYOR RIC (*mirant-ho*):

Hi teniu un bony... O més ben dit, allò que en diuen una banya... Us heu donat un cop, o bé heu caigut, o... jo què sé! Vós mateix.

LAMPISTA (*recordant-ho de cop i volta*):

Ah, ja ho sé! Vaig pujar aquí dalt i vaig caure de clatell. Sí! És ben bé això! I vaig perdre la memòria...

(*Salta a terra.*)

SENYOR RIC:

I qui us va manar enfilar-vos-hi?

LAMPISTA:

Vaig pujar a la finestra per agafar una poma... Una de sola, enteneu? Ho feia cada dia quan tornava de la feina, i mai ningú no me n'havia dit res... Però, perdoneu... de vegades parlem sense saber qui ens escolta... Jo ja m'he presentat. Em voldríeu fer el favor de la vostra gràcia?

SENYOR RIC (*allargant-li la mà per encaixar-la*):

Sóc l'amo de la casa, del jardí i de les pomes.

LAMPISTA (*avergonyit*):

Ja l'he feta bona! Ara, li hauré de donar explicacions...

SENYOR RIC:

No us les demano pas.

LAMPISTA:

Quant us dec per la fruita?

SENYOR RIC (*apartant-lo suaument*):

Res, home, res! Aneu-vos-en en nom de Déu i no en parlem més. Tinc per costum tocar només bitllets grossos!